

APRIL

- Het is kwart over zeven in de morgen, ik kijk in de spiegel van de badkamer en ik zie iemand die vandaag weer naar de bank moet, weer met de trein waarin zoveel pendelaars zitten, en die weer van negen tot vijf op een bureaustoel moet zitten om straks weer naar dezelfde gezichten van de collega's te moeten kijken. En ook vandaag moet ik weer proberen niet te veel te eten en niet te veel te drinken, het enige hoogtepunt in mijn leven is de weegschaal: misschien weeg ik 86 kilo in plaats van 87 en dan voel ik me intens tevreden... Nee, zo gaat het niet langer, ik ben te jong om zo monotoon te leven, er moet iets gaan gebeuren, ik moet iets doen om deze routine te doorbreken!

Arno kwam de badkamer uit, trok heel voorzichtig zijn kleren en schoenen aan om Maaïke niet wakker te maken en zuchtte diep.

- Oké, oké, het is vandaag maandag, een mooie dag met nieuwe kansen en mogelijkheden, daar gaan we dan.

- Wat zeg je, ik versta je niet, heb je iets tegen mij gezegd?

Hè verdorie, nu was Maaïke toch wakker geworden. Arno had geprobeerd alles zo stil mogelijk te doen om haar niet te storen maar dat was blijkbaar niet gelukt.

- Ik zeg dat ik veel van je hou, mijn liefste. En dat we elkaar vanavond om zes uur weer zien, slaap maar lekker door, tot straks!

- Ja, lieverd, tot vanavond. Ik kom pas laat thuis, er is een receptie met allerlei artiesten waar ik naartoe moet, wacht maar niet op mij

voor het eten, goed? En kan jij nog even met Argus gaan wandelen als je thuiskomt?

Arno liep de trap af naar de keuken om daar te gaan ontbijten. Beneden in de gang links hing een grote spiegel, hij keek erin en probeerde te glimlachen maar hij schrok van wat hij zag:

- Ik zie een man die te dik is, die niet graag naar zijn werk gaat, die geen zin heeft om met zijn collega's te praten, die van negen tot vijf op kantoor zit, die in een volle trein heen en weer reist en die pas om zes uur thuiskomt en dan alleen moet eten..... Ik zie een grijze muis, dat is wat ik zie! Je doet elke dag hetzelfde en zonder dat je het hebt gemerkt ben je een grijze muis geworden. Een dikke, lelijke, grijze muis!

Na deze schokkende conclusie dronk Arno zijn glas melk, maakte wat boterhammen klaar, gaf Argus wat brokjes, deed zijn jas aan en ging op de fiets naar het station. Op het ritme van zijn rechter- en linkertrapper, eerst langzaam maar later steeds sneller zei hij:

- (fietsritme) Grijze muis, grijze muis, grijze muis, je bent een grijze muis, je bent een grijze muis, grijze muis, grijze muis, grijze muis...

Nadat hij zijn fiets in de fietsenstalling had gezet, liep hij naar het perron waar de trein al stond te wachten en, hoera, toch nog een lichtpuntje: vandaag kon hij bij het raam gaan zitten. Dat was fijn, hij had niet altijd zoveel geluk om een goed plekje in de trein te kunnen vinden. De trein vertrok precies op tijd en na een tijdje hoorde hij zichzelf op het ritme van de trein zeggen:

- (treinritme) Ik ben geen grijze muis, ik ben geen grijze muis, ik ben geen grijze muis, ik ben geen grijze muis, je zult het zien.

En zo ging de maand april voorbij.